המחרישהן. ג) ב"ב לו..

ה) [בגדי למר. רש"ש],

ומבושל משמע ביה שחינו עובר בנח

ל) פסחים מא:, ב) [ע'מוס' לעיל קיג. ד"ה ואת

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה אף כל וכו׳ חייב שתים: (ב) תום׳ ד"ה ומנים וכו׳ אבל לם שלא לחייב: (ג) ד"ה והם דמטעם: (ד) בא"ד רגיל להשאיל לאותו שהם

גליון הש"ם

תר"ה והא רבא. ומיהו למ"ד בח"ה ע"ל דף ב ע"ח מד"ה חה:

מוסף רש"י בשעה שאינו בקום אכול צלי. דחין לו היתר אכילם ללי (מבעוד יום) מכינו נפי (מנעות יום) אינו דין שישנו כלאו דלא תאכל נא (פסחים מא:). דאכלי חושלא. שעורים דאכלי חושלא. קלופים, שנכנסו בשדה וראו אותה תבואה השטוחה שם לשמש, וקי"ל שן מועדת היא לעולם וכי הויא ברשות הניזק מק שלם משלמת ואין עדים מעידין מה אכלו, מעט או הרבה, וטען בעל השדה כי הרבה אכלו יותר מכדי דמיהן של עוים הללו (רשב"ם ב"ב לו.). יכול לטעון עד כדי דמיהן. של עזים, מ"ט מיגו דיכול של פוס, חיש חיצו דיכול למימר בעל השדה לקוחין הן בידי, דהא תפיס בהו ומהימן, כי קאמר נמי כך וכך אכלו מהימן, כך וכך אכלו מסיען, וקי"ל האי מהימן בשבועה, ייבדי דמיהן וקרים של משל משל בפנים אל המיקן דליכא מיגו לא מהימן אלא בעדים (שם). זרגי דסרבלא. מספרים של דסרבדא. מנספרים של סורקי בגדים (שבועות מה). מיתמי. שהביח החובע עדים שהן שלו וחמר שהשאילם לחבי היחומים, שהשאילם לחבי היחומים, ש"מ דספינהו רבה מיתמי, ש"מ דספינה ליה הי הוה ם מדינור לפינו לים הי שוט אבוהון קמן ואמר לקוחין הן בידי אינו נאמן בשבועה, דאי מהימן אנן הויגן טענינן בשביל יחמי אביהם לקחם ממך, ודוקא ספרי דאגדתא, שאין אדם עשוי ללמוד בהם תדיר, אבל שאר ספרים אינן עשויין להשאיל ולהשכיר. לפי שמתהלהליו. כמו ששנינו (ב"מ כט:) במולא ספרים לא ילמד בהן לכתחלה ולא יקרא אחר עמו, ויכול לומר לקוחין הן בידי ואין לריך לכתוב שטר מכירה אלא לרווחא דמילתא שלא ילטרך לישבע, וכן קבלתי מרב ילחק הלוי (שם).

הדרן עלך המקבל

יסירא הוא. ללאו משום שאר דברים וכיון דיתירא הוא ללאו לרבא אין לוקין אחי ומבושל בחמי טבריא מדקאמר אלא כי אם וכחביה סתמא שדייה נמי אריחים ורכב שאין לך להוליאם ללי אש למאי אחא וכ"ש לאביי דאמר אין לוקין על לאו שבכללות ממשמע כי נפש הוא חובל על כרחך. אבל הכא כי אם ללי אש ומוקי כי אם ללי אש לכדתניא ומכאן קשה על פירוש הקונט' דפי' לאו לאזהרה אתא לאוסופי לאו יתירא אלא כדתניא ומ"מ נא בפרק כל שעה (פסמים דף מא.) דההיא ברייתא דקתני נא ובשל אתרתי

לך ולא חי אתא כמ"ד אין לוקין על לאו שבכללות ועוד דתיקשי מיניה לרבא דאמר לוקין ועוד פירש בקונט׳ אהא דהאמר התם תרתי הוא דלא לקי לאביי דאמר אין לוקין על לאו שבכללות חדא מיהא לקי ופירש על נא אינו לוקה שתים משום נא ומשום כי אם ללי אש אבל במילתא אחריתי דלא שייך אלא כי אם נלי אש כגון חי ומבושל בחמי טבריא לוקה והשתא נראין דבריו כסותרין זה את זה דהשתח ברייתה לה התיה הפילו כאביי לכך נראה דברייתא אתיא לכ"ע ולא לקי בשום ענין אחי ומבושל בחמי טבריא כדפרישית לעיל והא דקאמר חדא מיהא לקי מפרש ר"ת תרתי לא לקי דאם התרו בו משום נה ומשום כי הם ללי הש אינו עובר אלא משום נא וכן במבושל אבל היכא דלא התרו בו אלא משום כי אם צלי אש כשאוכל נא ומבושל לוחה: וצמד של פרות. פי׳ נקונטרס

ב' פרות חורשות עם למדם ואין נראה לר"י דבפרות לא מיירי: ותניא אידך. לפי מה שפירש בקונטרס דמקמייתה ליכה לאוכוחי קשה לר"י דא"כ מבתרייתא נמי ליכא להוכים דאיכא למימר שלא בא ללמד אלא שחייב על זה בעלמו ועל זה בעלמו אבל לא (כ) לחייב שלש ועוד דמקמייתא איכא לאוכוחי שפיר כדרב יהודה דלרב הונא אי חייב שתים ע"כ חייב שלש דכיון דיליף מריחים ורכב ליתן בהן לאו של ריחים ורכב ולכך חייב שתים אחת משום ריחים ואחת משום רכב א"כ חייב נמי מלקות שלישי משום כי נפש הוא חובל ואי לא יליף ליתן בהן לאו של ריחים אלא לאו של כי נפש הוא חובל לחודיה א"כ לא יחייב אלא

אחת דמכי נפש הוא חובל לא מיחייב

בלא וי"ו וכן גרס ר"ח:

בקים שעושין בהם אובל נפש. נראה לר"י דוקא כלים אכל אוכלים עלמן מותר לחבול:

והא רבא אפיק זוגא דםרבלא וספרא דאגדתא כו'. ומימה זהכל משמע ש מטעם דעשויין להשאיל ולהשכיר לחוד אינו נאמן לומר לקוחין הן בידי ובפרק כל הנשבעים (שבועות דף מו:) גבי ראוהו שהטמין כלים תחת כנפיו ואמר לקוחין הן אינו נאמן קאמר ולא אמרן אלא בבעל הבית שאינו עשוי למכור כליו וכלים שאין דרכן להטמין ובאיניש דלא לניע אבל ליכא כל הני נאמן ולא אמרן אלא בדברים העשויין להשאיל ולהשכיר משמע אפילו מצמן המשויין להשאיל ולהשכיר בעי כל הני ונראה לר"ת כגרסת הספרים ישנים וכן ר"ח ובכולהו לא אמרן אלא בדברים

ומבושל ביום אלא בלילה: ה"ג מניא יתירא הוא כיון דיתירא הוא שדייה אריחים כווסיה דרב יהודה חבל זוג וכו' ורכב אבל הכא כי אם צלי אש לאו יתירא ותניא אידך וכו'. ולא גרסינן תניא הוא דמבעי ליה לכדתניא מאבשעה שישנו אידך דמתרוייהו מתני׳ מתרץ סייעתא בקום אכול צלי ישנו יבבל תאכל נא בשעה ולא מחדא מינייהו דאי משום שאינו בקום אכול צלי אינו בבל תאכל נא דקתני חייב ב' ולא ג' הא אפילו תניא כוותיה דרב יהודה יחבל זוג של ספרים רב הונא מודה דמהיכא תיתי הא יוצמד של פרות חייב שתים זה בעצמו וזה הני לא כתיבי ומכי נפש הוא חובל הוא דנפקי דאכל חד קאי כי נפש בעצמו אינו חייב אלא אחת ותניא אידך אלא מתרוייהו מתני' מיתוקמא חבל זוג של ספרים וצמד של פרות יכול לא סייעתה לרב יהודה: חבל זוג של יהא חייב אלא אחת ת"ל 2לא יחבול ריחים ספרים. מספרים של ספרים והן של ורכב מה ריחים ורכב שהן מיוחדין שני כלים פרקים וכל חד כלי באפי נפשיה ועושין מלאכה אחת וחייב על זה בפני עצמו ועושין המלחכה בין שניהם כריחים ועל זה בפני עצמו אף כל דברים שהן שני כלים מיוחדים ועושין מלאכה אחת חייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו ההוא גברא דחבל סכינא דאשכבתא מחבריה אתא לקמיה דאביי גא"ל זיל אהדריה דהוי ליה כלי שעושים בו אוכל נפש ותא קום בדינא עלה רבא אמר ילא צריך למיקם בדינא עלה ויכול למעון עד כדי דמיהן ואביי לית ליה ההיא סברא מאי שנא יימהנהו עיזי דאכלי חושלא בנהרדעא ואתא מרא דחושלא ותפם להו וקא מעין מובא ואמר אבוה דשמואל יכול לשעון עד כדי דמיהן "התם לאו מידי דעבדא לאושולי ולאוגורי הוא הכא מידי דעביד לאושולי ולאוגורי הוא דשלח רב הוגא בר אבין ידברים העשויין להשאיל ולהשכיר ואמר לקוחין הן בידי אינו נאמן ורבא לית ליה האי סברא יוהא רבא יאפיק זוגא דסרבלא וספרא דאגדתא מיתמי בְרברים העשויין להשאיל ולהשכיר אמר לד רבא האי נמי כיון דמיפגמא קפדי

הדרן עלך המקבל

ורכב: מייב שמים. חשום כי נפש על כל אחד אע"פ ששניהן לריכין למלאכה אחת. וכן למד של פרות חבל ב' פרות חורשות עם למדן דהיינו נמי כלי אוכל נפש ונראה בעיני שהעול שלהן של פרקים הוה: וסניא אידך. דיליף להו מריחים ורכב דאיתקוש שאר דברים לריחים ורכב בחד קרא מה ריחים ורכב וכו': וחייב על זה בעלמו ועל זה בעלמו. שהרי פירשן הכתוב לברר אזהרה לכל אחד לעלמו: אף כל וכו׳. ומדיליף להו מריחים ורכב ש"מ בריחים ורכב חייב נמי שתים קאמר ולא שלש והיינו כרב יהודה. וא"ת מתני' קמייתא למאי אייתיה ה"נ שמעי׳ לה מבתרייתה הי מבתרייתה חייב על זה בעלמו ועל זה בעלמו קאמר דלא אזלינן בתר מלאכה אלא בתר כלים ולעולם שלש מלקיות אחת משום רכב ואחת משום ריחים ואחת משום כי נפש דקאי אתרוייהו ולהכי אשמעינן קמייתא דקתני בה בהדיא :אינשי ולא מושלי: חייב (h) שנים: סכינה דהשכבתה. של בית המטבחים שמקלבים בו בשר: ותא קום בדינא. תבעהו לדין על

חובך אם מודה לך או אם יש עדים ישלם ואם לאו ישבע שבועת אפילו בריחים ורכב אלא אחת ע"כ נראה לר"י דגרס תניא אידך היסת: רבא אמר. כיון דמשכניה ואין עדים שמשכנו היה יכול לטעון לקוחה היא בידי לא לריך למיקם בדינא עילויה דקנה ליה משכון לישבע וליטול עד כדי דמיו: חושלת. שעורין קלופים: לאו מידי הוא דעביד לאושולי וכו'. שאין אדם משכיר ומשאיל עוים שלו הלכך יכול לטעון לקוחין הן בידי היכא דאין עדים שאספם מרשותם של בעליהן: זוגה דסרבלה. מספרים שגווזין בהן למרש: אפינו מיחמי. שהביאו הבעלים עדים שהיו שלהן והן טוענין השאלנום לאביהם של אלו ואפקינהו רבא מינייהו משום דברים העשויין להשאיל ולהשכיר. ואם איתא דיכול לטעון לקוח הוא בידי יתמי כי לא טענו נמי אנן טענינן להו:

הדרן עלך המקבל

שאין עשויין להשאיל ולהשכיר אבל עשויין אין נאמן אפילו ליכא חדא מכל הני וא"ח דהכא משמע דספרים עשויין להשאיל ולהשכיר אפילו ספרא דאגדתא כל שכן שאר ספרים כדאמר בכחובות (דף ג.) ולדקתו עומדת לעד זה הכותב ספרים ומשאילן לאחרים וקשה דתנן בהגוזל בתרא (ב"ק דף קיד: ושם) המכיר כליו וספריו ביד אחר אם יצא לו שם גניבה בעיר ישבע כמה נתן ויטול ואם לאו לאו כל הימנו שאני אומר מכרם לאחר ולקחם זה הימנו ואמאי יהיה נאמן זה לומר נגנבו לי במגו דאי בעי אמר השאלחיו לך ואף על גב דקאמר בפרק כל הנשבעין דאחזוקי אינשי בגנבי לא מחזקינן ואין נאמן לומר גנובים במגו דאי בעי אמר שאולים היינו היכא דאמר גנבת לי אבל היכא דאמר גנב אחר גנבם לי ומכרם לך לאו היינו אחזוקי אינשי בגנבי דהא כמה גנבי איכא בשוקא ונראה לרבינו מם דהתם איירי במכירים שאין בעל הספרים רגיל להשאיל (ד) אותן שהם בידו ולמורי ה"ר דודי נראה לתרץ דמגו להוליא לא אמרינן "ומיהו למ"ד בחזקת הבתים (ב"ב דף מד) דאמר מגו להוליא ל"ל כפירוש ר"ח וא"כ אפילו לא ילא לו שם גניבה בעיר נאמן לומר גנובים היכא דמלי למימר השאלמים לך:

הדרן עלך המקבל

קנו א מיי פ״ח מהל׳ קרבו א מייי פיתן מהלי קרבן פסח הלי ד: קבח ב מייי פייג מהלי מלוה ולוה הלי ג ועיין בהשגות ובמגיד משנה סמג לאוין קפא טוש"ע ח"מ סימן לו סעיף

כנמ ג מיי שם טוש"ע שם סעי' ח: קם ד מיי פי"ג מהלי מלוה ולוה הל' ג ועיין בהשגות ובמ"מ ובכ"מ ופ"ח מהל' טוען

ונטען הלכה ב סמג עשין לה טוש"ע ח"מ סי' עב סעי' יו: קסא ה מיי' פ"ח מהל'

טוען ווטען הלכה ג סמג שם טוש"ע ח"מ בס ובסעי׳ יח וסעי׳ יט: קםב ו מיי שם סמג שם טוש"ע ח"מ סיי 5 סעי יא יב יג וסיי קלג

סעי׳ ה: קסג ז מיי׳ שם הל׳ י: קסד ח מיי שם ועיין במ״מ סמג שם טוש״ע ח״מ סי עב סעי ינו ונו״ם:

תורה אור השלם 1 אל תאכלו ממנו נא וּבְשֵׁל מְבָשֶׁל בַּמְּים כִּי אָם צְלִי אֵשׁ רֹאשׁוֹ עַל בְּרָעִיוֹ וְעַל קְרָבּוֹ: שמות יב ט

שמות יב ט 2 לא יַחֲבֹל רַחַיִּם וְרָכֶב פִּי נֶפֶשׁ הוֹא חֹבֵל: דברים כד ו